

СЪВЕТ

ОТ СВЕТОВНАТА ПРАКТИКА

Има и глобални проучвания, които показват подобни тенденции в целия свят. Всички системи на здравеопазването преживяват много подобни ситуации и неприятности.

Насилието срещу лекари: причини, последици и решения

Как да защитим лекарите и здравния персонал от насилие на работното място? По време на пандемията на преден план излязоха разкази на лекари относно заплахи и тормоз от страна на пациентите. Рискът от насилие на работното място в здравеопазването нараства от 2011 г. насам значително. Рамин Давидов, доктор по медицина, съизпълнителен директор на Permanente Federation, обсъжда последици, които насилието на работното място оказват върху лекарите и какво може да се промени. „Този конкретен проблем изглежда наистина е достигнал ново ниво с пандемията. И днес насилието на работното място се превърна в основна грижа за лекарите и ръководителите на здравната система. За съжаление, насилието на работното място в здравеопазването се случва от много, много години. Сега повече от всякога се проявяват безпокойство, разочарование и агресия. И така, това, на което ставаме свидетели, са нападения срещу лекари и персонал“, казва д-р Давидов.

Нападенията приемат много различни форми, включително словесно насилие, заплахи, актове на сплашване, насилие с огнестрелно оръжие, атаки с нож, физически нападения, основаващи се на пола, агресии и сексуален тормоз, както и атаки чрез имейл и гласова поща и все повече в социалните медии, което наистина е тревожно и проблематично.

Статистиката съобщава, че 10.4 на 10 000, работещи в здравеопазването са подложени на някакъв вид насилие на работното място. И това е в сравнение с 2.1 на 10 000 във всички индустрии. Така че може да се види огромно несъответствие в здравеопазването.

В проучвания най-малко една четвърт от всички медицински сестри казват, че са били нападнати от пациент или член на семейството на пациента по време на кариерата си. Има и проучване сред повече от 500 лекари в САЩ, публикувано през 2021 г., което установява, че 24% от жените и 22% от мъжете са били

тормозени в социалните медии. И то основно със заплахи за убийство. 16% от жените и 1.5% от мъжете също са преживели някаква форма на сексуален тормоз онлайн.

Има и глобални проучвания, които показват подобни тенденции в целия свят. Всички системи на здравеопазването преживяват много, много подобни ситуации и неприятности.

„И като лекари, и като медицински сестри нашето призвание е да помагаме на нашите пациенти, когато имат нужда от нас. Ние работим, за да лекуваме. Ние работим за излекуване както на физическото и емоционалното, така и на психологическото здраве. Когато здравният персонал изпитва това ниво на напрежение, има съответното отражение върху грижите към болните. Така че качеството на грижите е абсолютно засегнато, когато медицинските служители се тревожат за личната си безопасност“, споделя професорът.

Друга основна последица от насилието на работното място е влошаването на качеството на живот на лекарите, което съответно влияе върху способността за предоставяне на висококачествени грижи. Лекарите изпитват прегаряне, посттравматично стресово разстройство, депресия, тревожност и все по-често желание за преквалифициране. Скорошни проучвания показват, че 25% от регистрираните медицински сестри в спешно отделение и в интензивните грижи са изпитали неудовлетвореност от работата си поради насилие и са готови да напуснат.

„Имаме високо ниво на прегаряне на лекари – около две трети. Един на всеки петима лекари обмисля да напусне практиката. Изглежда, че имаме два големи проблема: единият е справяне със заплахите от насилие на работното място, а вторият – психично-здравната страна на това. Нашите хора са нашият най-ценен актив и те търсят от нас да предприемем действия като лидери, да им помогнем, да ги подкрепим и защитим. Ако покажем, че не сме там за тях и няма да инвестираме в тяхното благополучие, ще се отрази демотивиращо. Вярвам, че моята работа като лидер е да продължа да търся стратегии за защита на хората. Можем да направим част от това чрез групи за подкрепа, терапия, обучение да се справят със ситуации, преди да ескалират. Инсталирахме и няколко камери за наблюдение със слънчева енергия в медицинските центрове, включител-

но на паркингите. Те са добре видими и възпират неупълномощени посетители да навлизат на територията ни и предоставят сигнали в реално време на персонала по сигурността, ако се случва нещо, което не би трябвало да се случва“, казва професорът.

Други инициативи включват обучение на персонала по отношение на идентифициране на обстоятелства, които потенциално могат да ескалират и тяхното безопасно менажиране, преди да се наложи да се търси специализираната служба на реда.

Разбира се е важно да се отбележи, че повечето пациенти са много уважителни, отнасят се добре и са благодарни за грижите, които им се предоставят. Малцина са тези, които изживяват особено тежка дадена ситуация. Голяма част от тяхното агресивно поведение произтича от чувство на безпомощност или обезсилване, което изпитват в живота като цяло. Причините могат да бъдат различни, вкл. тревога за своето медицинско състояние, която понякога може да бъде замаскирана от гняв към хората около тях, вкл. лекари и здравен персонал, както и техните близки. Също така, може да има скръб за влошеното състояние на хоспитализиран любим човек. Има разочарование, има усещане за дискриминация по пол и раса, възможностите са много. Не е за пренебрегване и нарастващото количество психични разстройства. Налице са и политически, и социални въпроси. На правителствено ниво е важно да се изискват допълнителни ресурси и допълнително законодателство, което може да осигури безопасност, сигурност и уважение, от които наистина се нуждаят здравните среди, за да могат да осигурят вида безопасна грижа, която са в състояние да предоставят.

„И междуременно, като лидери в здравеопазването ние трябва да продължим да предприемаме стъпки за защита на нашите най-ценни активи, които са нашите лекари, нашите медицински сестри, нашият персонал, с превантивни мерки, включително обучение на служителите“, добавя проф. Давидов.

Важна цел е запазването на здравеопазването като привлекателно поле за млади лекари, клиницисти, медицински сестри, фармацевти и всички останали здравни служители. Ако има насилие и усещане за липса на сигурност, тогава е вероятно да се увеличи вече съществуващият недостиг на медицински кадри. ■